

внини, просторното ѝ небе и тихия животъ. И се сроди съ Добруджа, както добро чедо се сродява съ грижлива майка. И заплени го Добруджа съ своитѣ разтлани до необятностъ равнини, като степъ съ своята шеметностъ. — Има нѣщо магьосническо въ тая висока и равна земя, по която не се чува фученето на паровозъ, а само тукъ-тамъ я кръстосватъ друмища съ телеграфни стълбове; сѣнчатъ я самотни вѣтрени мелници, на кацали по хълмисти падини, като голѣми птици съ отпуснати крила; която познава само необуздания вой на волни вѣтрища, поели пжтъ отъ мъглявъ северъ или разбунено море; но где и дълги дни се възцарява тишината на степно мълчание и где всѣко зърно се отдава на неприкжсната дрѣмка подъ дебели снѣгове. Тогазъ задрѣмалата земя се вскръмява съ сили за богата жътва.

Добруджанецътъ познава тия вѣтрове; преспиванъ е отъ тази дрѣмка; унисълъ се е въ настаналото мълчание — и е обикналъ Добруджа, както гурбетчия обиква бащинъ домъ и не може да го забрави до гробъ.

Стойко Габара стана синъ на равна Добруджа и предаде на останалия си синъ свещенъ заветъ: — прошка да нѣма — бащиния ако разсипи.

А знаеше още той, че България е въ робски окови. Слушалъ бѣше народна мждростъ: лозето не ще молитва — иска мотика. — И не въздържа първи синъ, кога въ Балкана съ хайдуги за родъ и честъ забѣгна; не стѣписа и втория си синъ, кога въ пусто Влашко замина, четникъ за борба съ турчинъ да бжде. И по двамата сълзи той не пророни, знаейки че свобода съ сълзи не се добива. Само най-малкия, Петра, задържа. Съ него тукъ се пресели — старъ родъ съ него да поднови.

Ала и нему, кога зората на новъ животъ се показва, воененъ рѣши да стори. Че знаеше той отъ туй